

Na niektoré priateľstvá jeden život nestačí

Od autora bestsellera *Psia duša/Psie poslanie*

W. BRUCE CAMERON

Rovnomenný film v kinách

**PSIA
DUŠA 2**

PSIA CESTA

IKAR

W. BRUCE CAMERON

PSIA
DUŠA 2

PSIA CESTA

Preložila Zora Ličková

W. Bruce Cameron
A DOG'S JOURNEY

Copyright © 2012 by W. Bruce Cameron
All rights reserved.
Translation © 2018, 2019 by Zora Ličková
Cover Image © 2019 by Storyteller
Slovak edition © 2018, 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu A Dog's Journey (Forge Book,
Tom Doherty Associates, LLC., New York 2012)
preložila Zora Ličková.

Redigovala Katarína Vilhanová.

Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019
ako svoju 1476. publikáciu v elektronickej podobe.
Druhé vydanie. Prvé vyšlo pod názvom Psia cesta.
Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6913-2

Všetkým ľuďom, ktorí sa všemožne snažia
zachrániť zvieratá, čo sa cítia v tomto svete
stratené, odchovať ich a pomáhať im

(1)

Polihoval som na slnku na drevenom doku vybiehajúcom do rybníka a jedno som vedel naisto: že sa volám Kamoš a že som dobrý pes.

Sršť na nohách som mal rovnako čiernu ako zvyšok tela, no dolu pri labách časom obelela. Dlhو som si spokojne nažíval s chlapcom menom Ethan. V tých časoch som si veľa popoľudní hovel na tomto doku, tu na Farme, a s potešením si plával či vyštekával na kačky.

Toto však bolo už druhé leto bez Ethana. Po jeho skone som cítil prenikavú bolesť ako azda nikdy predtým. Teraz tá bolesť už strácala na intenzite, pripomínala skôr pobolievanie brucha, no i tak neustávala, stále bola prítomná. Utišil ju iba spánok. Vtedy totiž Ethan behal v snoch spolu so mnou.

Bol som už starý pes a vedel som, že zanedlho, v jeden deň, ma pohltí oveľa hlbší spánok ako vždy predtým. Prepadol ma počas môjho prvého pochatého života, keď som bol Toby. Vtedy som ešte nemal nijaký naozajstný zmysel bytia, iba hrať sa so psami. Ponoril som sa doň, aj keď som sa volal Bailey. V tom období som prvýkrát stretol svojho chlapca a láska k nemu sa stala stredobodom môjho života. Zosadol na mňa, aj keď som bol Ellie. Onehdy bolo mojím jediným poslaním pracovať, a to vyhľadávať ľudí a zachraňovať ich. Pociťoval som

istotu, že keď ma najbližšie zahalí takýto hlbší spánok na konci môjho terajšieho života v Kamošovom tele, vzhľadom na naplnenie zmyslu mojej existencie už nebude dôvod, aby som sa opäť prevteľoval ako pes. Preto ani tak veľmi nezáležalo na tom, či sa to stane toto či nasledujúce leto. Mojím najvyšším poslaním bol Ethan, milovať Ethana, a ja som ho naplnil najlepšie, ako som vedel. Bol som dobrý pes.

A predsa...

A predsa, ako som sa tam oddával pohodliu, pozoroval som jedno z mnohých detí z Ethanovej rodiny neisto sa batoliť na koniec doku. Toto dievčatko za svoj kratučký život toho ešte veľa nenachodilo, a tak sa pri každom kroku zatackalo. Malo na sebe biele nadýchané nohavičky a tenkú košieľku. Vtom sa mi vybavil obraz, ako skáčem do vody a vyťahujem ju za tú košieľku nad hladinu. Tíško som zakňučal.

Matka dieťatka sa volala Gloria. Aj ona bola na tom doku, bez pohnutia však ležala na sklápacej stoličke a na očiach mala akési kúsky zeleniny. V ruke držala remienok, o ktorý bolo dievčatko pripášané. Ten jej však vykĺzol a teraz sa ťahal za dieťaťom, ktoré malo namierené na koniec dosky, rovno do rybníka.

Ešte ako šteniatko som na povolenú vôdzku vždy zareagoval tým, že som sa zvedavo pustil objavovať okolie. Toto malé dievčatko robilo presne to isté.

Bola to druhá návšteva Glorie na Farme. Predtým tam už bola v zime. Ethan vtedy ešte žil a Gloria mu podala dieťatko a oslovila ho „starký“. Po Gloriinom odchode Ethan a jeho družka Hannah vyslovili meno Gloria nahlas veľakrát počas mnohých nocí. Ich slová boli podfarbené smútkom.

Vyslovovali aj meno Clarity. To dieťatko sa totiž volalo Clarity, hoci Gloria ho často oslovovala June.

Bol som si istý, že Ethan by chcel, aby som dohliadol na Clarity, ktorá ustavične stvárala kadejaké pestvá. Raz som

len tak bez nálady ležal, keď vtom tá malá huncútka doliezla pod krmidlo pre vtáčiky a po hrstiach si pchala popadané semiačka do úst. Jednou z mojich povinností bolo odplašiť veveričky, keď robili dačo podobné. Nebol som si však istý, čo robiť, keď pri tom pristihnem Clarity – hoci som tušil, že sa nepatrí, aby dieťa jedlo semiačka pre vtákov. A veruže som mal pravdu – keď som napokon niekoľkokrát zaštekal, Gloria, ktorá ležala doluznačky na osuške, sa posadila a besnela ako divá.

Hodil som očkom po Glorii. Mám zaštekať? Deti občas skáču do rybníka, no nikdy nie také maličké ako toto dievčatko, ktoré neodvratne spelo k tomu, že skončí vo vode. Bábätká predsa smú do vody iba v náručí dospelého! Otočil som sa späť k domu. Hannah bola vonku, kľáčala a bavkala sa s kvetmi až kdesi pri príjazdovej cestičke. Bola príďaleko, aby mohla čokoľvek urobiť, zasiahnuť v prípade, že by Clarity padla do rybníka. Bol som si celkom istý, že aj Hannah by chcela, aby som uchránil Clarity pred nebezpečenstvom. Stalo sa to mojim novým poslaním.

Clarity sa blížila ku kraju. Znova som zakňučal, teraz už hlasnejšie.

„Kuš,“ zahriakla ma Gloria a ani sa neunúvala otvoriť oči. Nerozumel som jej ani slovo, ale príkry tón jej hlasu sa nedal pomýliť.

Clarity sa vôbec neobzrela. Keď sa dotmolila k okraju dosky, naskrátko sa zaknísala a potom padla ako klát do vody.

Pazúry sa mi zaborili až do dreva, keď som sa odrážal od dosky a skákal z doku do teplej vody. Clarity sa na chvíľu vynorila nad hladinu, horúčkovo mlátila rúčkami a nôžkami, no i tak sa jej hlávka sotva držala nad úrovňou vody. V priebehu sekúnd som bol pri nej a zubami som ju jemne zdrapol za košieľku. Vytiahol som jej hlávku nad hladinu a zamieril s ňou k brehu.

Gloria začala vrieskať. „Bože môj! Clarity!“ Pobehovala sem a tam a začala sa brodiť vodou v okamihu, keď som už labami nahmatával mazľavé dno rybníka.

„Pľuhavé psisko!“ zarevala na mňa Gloria, keď mi vytrhla Clarity. „Si zlé, zlé psisko!“

Zahanbene som zvesil hlavu.

„Gloria! Čo sa to tam deje?“ pribehla k nám s veľkým krikom Hannah.

„Tvoj pes práve zhodil moje bábätko do vody. Clarity sa mohla utopiť! Musela som skočiť do vody a ratovať ju. Teraz som do nitky premočená!“

Napätie v hlase všetkých sa dalo krájať.

„Kamoš?“ spýtavo sa na mňa obrátila Hannah.

Neopovážil som sa na ňu ani pozrieť. Trocha som zakýval chvostom. Plesol o hladinu rybníka. Nevedel som, čo som urobil zle, ale očividne som všetkých rozladil.

Teda každého okrem Clarity. Riskoval som pohľad na ňu, lebo som videl, ako sa vzpiera v matkiných rukách, malými rúčkami sa pýta ku mne.

„Kamo,“ zašvitorila Clarity. Voda z nohavičiek jej cícerkom stekala po nôžkach. Opäť som sklopil zrak.

Gloria si odfúkla. „Hannah, mohla by si, prosím, vziať to bábätko? Má premočené plienky a ja si chcem ľahnúť na brucho, aby som sa opálila rovnomerne.“

„Isteže,“ odvetila jej Hannah. „Pod, Kamoš.“

Vyskočil som z vody, vďačný, že to máme za sebou. Zavrtel som chvostom.

„Nevytriasaj sa tu!“ osopila sa na mňa Gloria a tanečným krokom sa presunula na iné miesto. V jej hlase zaznieval výhražný tón. Nebol som si však istý, čo mi chce povedať. Vytriasol som z kožucha vodu od hlavy až po chvost.

„Fuj to!“ ziapala po mne Gloria. Prišlo na mňa namierila prstom a zavalila ma prívalom slov, ktorým som nerozumel.

Niekoľkokrát však zopakovala „zlý pes“. Sklonil som hlavu a zaklipkal očami.

„Poď, Kamoš,“ vyzvala ma Hannah s nežným tónom v hlase. Poslušne som ju nasledoval k domu.

„Kamo,“ džavotala Clarity. „Kamo.“

Pri predných schodoch som zastal, lebo som v ústach zacítil čudnú pachuť. Nebolo to prvýkrát – pripomenulo mi to časy, keď som zo smetí vytiahol vábivo voňajúcu tenkú kovovú panvicu a po tom, čo som ju dočista vylízal, som sa pokúšal schrumať aj samotnú panvicu. Kov chutil odporne, a tak som to vypľul. Tejto pachuti som sa však nevedel striasť. Nedala sa vypľuť – prisala sa mi na jazyk a udrela do nosa.

„Kamoš?“ Hannah si ma skúmavo premeriavala z prednej verandy. „Nie je ti dobre?“

Zavrtel som chvostom, vyskočil na verandu, a keď otvorila dvere, vošiel som dnu.

Prechádzať tými dvermi – či už smerom dnu, alebo von – bolo pre mňa vždy potešením, lebo to znamenalo zmenu.

Neskôr som stál na stráži, keď sa Hannah a Clarity hrali novú hru. Hannah vyniesla Clarity navrch schodiska a potom sledovala, ako sa Clarity otočí a lezie po schodoch späť. Hannah jej zvyčajne povedala, že je šikovná, a ja som zavrtel chvostom. Keď Clarity doliezla na spodný schodík, olízal som jej tvár, ona sa zachichotala a potom dvíhala rúčky k Hannah. „Ma’,“ prosíkala. „Ma’, starká. Ma’.“ Na tento slovný podnet ju Hannah zodvihla do náručia a bozkala. Vzápäti ju vyniesla navrch schodov a celé sa to zopakovalo.

Keď som sa uistil, že obe sú v bezpečí, odobral som sa na svoje obľúbené miesto v obývačke. Chvíľu som tam krúžil a potom sa s povzdychom spustil na zem. O niekoľko minút za mnou prišla Clarity a vliekla za sebou deku. V ústočkách voľačo cmúľala, no neprehltla to.

„Kamo,“ povedala. Spustila sa na štyri a posledných zopár

metrov sa ku mne preplazila. Schúlila sa ku mne a deku si malými rúčkami potiahla na seba. Oňuchal som jej hlávku – nik na tomto svete nevoňal ako ona. Jej vôňa ma napĺňala hrejivým pocitom, ktorý ma ukolísal do spánku.

Ešte sme spali, keď som zrazu začul zatvárať sa sieťované dvere do izby. Vošla Gloria. „Och, Clarity!“ zaúpela. Ospalo som pootvoril oči, keď sa Gloria prudko načiahla k nám a vychmatla dievčatko z miesta, kde ležalo. Miestočko, kde sa ku mne Clarity túlila, mi teraz pripadalo prapodivne studené a prázdne.

Hannah vyšla z kuchyne. „Pečiem keksy,“ oznámila.

Ležérne som sa zdvihol na laky, lebo som poznal to slovo. Vrtiac chvostom som šiel oňuchať Hannahine sladko voňajúce ruky.

„Dieťa spalo pritlačené k psovi,“ vyčítavo oznamovala Gloria. Začul som slovo pes. Ako zvyčajne znelo, akoby som ju rozčúľil. Rád by som vedel, či to znamená žiadne keksy.

„Veru tak,“ nedala sa Hannah. „Clarity sa k nemu sama pri-túlila.“

„Bola by som jednoducho radšej, keby to dieťa nespávalo pri psovi. Keby sa Kamoš prevalil, mohol Clarity prilahnúť a rozmliaždiť.“

Hľadal som u Hannah nápoved', prečo práve zaznelo moje meno. Ona si len prikryla rukou ústa. „Ja... dobre. Samozrejme, že áno. Nepripustím, aby sa to zopakovalo.“

Clarity ešte vždy spinkala s hlávkou opretou o Gloriino plece. Gloria podala dieťa Hannah a potom si s povzdychom sadla za kuchynský stôl. „Máme ľadový čaj?“ opýtala sa.

„Donesiem ti.“ S dieťaťom v náručí Hannah pristúpila ku kuchynskej linke. Čosi vyťahovala von, no nevidel som nijaké keksy, aj keď som ich neomylné vetril vo vzduchu, sladučké a teplučké. Poslušne som sedel a čakal.

„Myslím si len, že by bolo lepšie, keby pes zostal na dvore, keď sme tu s Clarity na návšteve,“ vyhlásila Gloria. Odpila si

dúšok nápoja. Hannah si k nej prisadla. Clarity sa pomrvila a Hannah ju jemne potľapkala.

„Och, to by som nemohla.“

So zavrčaním som si ľahol. Zaujímalo by ma, prečo to tí ľudia robia: hovoria o keksoch, no nenadelia ani jeden psovi, ktorý si ich zaslúži.

„Kamoš je člen našej rodiny,“ dodala Hannah. Ospalo som k nej zdvihol hlavu. Ešte vždy nijaké kekсы na obzore. „Rozprávala som ti už, ako nás dal s Ethanom dohromady?“

Pri slove „Ethan“ som zmeravel. Teraz sa jeho meno spomínalo v tomto dome čoraz menej, mne sa však jeho zvuk vždy neodmysliteľne spojil s jeho pachom a dotykom jeho ruky na mojom kožuchu.

„Pes vás dal dohromady?“ neverila Gloria.

„S Ethanom sme sa poznali už ako deti. V strednej sme boli do seba zaľúbení, no po tom požari – vieš o tom požari, čo mu dochrámal nohu?“

„Možno to tvoj syn aj spomínal, neviem. Henry väčšinou rozprával len o sebe. Veď poznáš chlapov.“

„Takže po tom požari sa v Ethanovom vnútri usídlilo voľačo temné a ja som ešte nebola dosť stará, myslím tým dostatočne zrelá na to, aby som mu pomohla vyrovnať sa s tým.“

Cítil som, ako Hannah posmutnela, a vedel som, že ma potrebuje. Pod stolom som prešiel k nej a vložil si hlavu do jej lona. Jemne mi hladila kožuch. Nado mnou hompálala nôžkami maličká Clarity.

„Aj Ethan mal vtedy psa, nádherného kríženca zlatého retrievera s pudlom menom Bailey.“

Zavrtel som chvostom pri mene Bailey a slovách zlatý retriever a pudel. Vždy, keď ma Ethan takto nazval, srdce mu prekypovalo láskou a objímal ma, a ja som mu olizoval tvár. V tom okamihu mi Ethan chýbal viac ako za celé posledné obdobie – a cítil som, že chýba aj Hannah. Božkal som ruku, kto-

rá sa so mnou maznala. Hannah s pohľadom spusteným nadol sa usmievala na moju hlavu vo svojom lone.

„Aj ty si dobrý pes, Kamoš,“ ubezpečila ma Hannah. Keď som začul, že som dobrý pes, ešte viac som zavrtel chvostom. Šanca, že tento rozhovor bude napokon korunovaný keksami, mi už pripadala ako celkom reálna.

„V každom prípade sme sa rozišli. Zoznámila som sa s Matthewom, zobrali sme sa a narodili sa mi Rachel a Cindy a, pravdaže, Henry.“

Gloria vydala zo seba slabý zvuk, no nezdvihol som k nej zrak. Hannah mi totiž ešte vždy hladila hlavu a nechcel som ju v tom prerušiť.

„Po Matthewovej smrti som usúdila, že mi chýbajú deti, a presťahovala sa späť do mesta. V jeden deň, keď mal Kamoš asi rok, objavil sa v psom parku a nasledoval Rachel domov. Mal na obojku štítok, a keď som si ho prezrela, bola som riadne prekvapená, že na ňom vidím Ethanovo meno. Ale ani spolovice tak prekvapená ako Ethan, keď som mu zavolala! Už predtým som uvažovala, že sa uňho zastavím na kus reči, no zrejme by som to nikdy neurobila. Bolo to odo mňa hlúpe, ale neskončilo sa to medzi nami dobre, a aj keď to bolo už dávno, mala som pocit – neviem, asi som sa ostýchala.“

„Rozprávaj mi o nedobrych rozchodoch. Mala som ich habadej. To teda hej,“ vyprskla Gloria.

„O tom nepochybujem,“ podotkla Hannah. Pozrela si na lono a usmiala sa na mňa. „Keď som po toľkých rokoch uvidela Ethana, ako keby sme sa nikdy nerozišli. Patrili sme k sebe. Samozrejme, že by som to nikdy nepovedala svojim deťom, ale s Ethanom sme boli jednoducho nerozluční, dve spriaznené duše. Nebyť Kamoša, možno by sme sa už nikdy nestretli.“

Veľmi sa mi pozdávalo, že ju počujem nahlas vysloviť moje meno spolu s Ethanovým. Keď sa na mňa Hannah usmiala, cítil som jej lásku, no i zármutok zároveň.

„Och, pozri, koľko je hodín,“ spamätala sa Hannah. Vstala a chytro podala Clarity Glorii. Dieťa sa pomrvilo, malou pästičkou sa oháňalo vo vzduchu a zívalo. Z horúcej rúry sa s hrmotom a závanom lahodnej vône vynorili kekсы, ale Hannah mi z nich nenadelila nič.

Bolo pre mňa veľkou tragédiou toho dňa, že som mal kekсы tak mučivo blízko pri ňufáku a neušlo sa mi ani za máčny máčik tej mňamky.

„Budem preč asi hodinu a pol,“ oznámila Hannah Glorii. Siahla na miesto, kde nechávala hračky zvané kľúče. Začul som kovový zvuk, ktorý si spájam s jazdou autom. Zbystril som pozornosť, zmietaný navzájom si protirečiacou túžbou povoziť sa v aute alebo strážiť doma kekсы.

„Zostaneš tu, Kamoš,“ pokynula mi Hannah. „Jedna dôležitá vec, Gloria. Nechaj, prosím, dvere do pivnice zatvorené. Clarity sa rada štvirá nadol hocijakými schodmi, aké sa jej naskytnú, a ja som musela dať tam dole jed na potkany.“

„Potkany? Sú tu potkany?“ príkrym tónom sa spýtala Gloria. Clarity už úplne precitla a snažila sa vymaniť z matkinho náručia.

„Áno. Sme na farme. Občas sa tu rozmnožia potkany. Žiadne strachy, Gloria. Len dbaj na to, aby boli dvere stále zatvorené.“ Zachytil som u Hannah náznak hnevu a úzkostlivo som striehol na signály o tom, čo sa deje. Ako zvyčajne v takýchto situáciách, ani teraz som sa nedopátral vysvetlenia pre silné emócie, ktoré vycítim. Ľudia sú proste takí – mávajú intenzívne pocity, ktoré sú pre psa ťažko pochopiteľné.

Nasledoval som odchádzajúcu Hannah k jej autu. „Nie, zostaneš tu, Kamoš,“ napomenula ma. Bolo nad slnko jasnejšie, čo tým mieni, najmä keď vkĺzla do auta a zaplesla predomnou dvere. Kľúče zaštrngotali. Vrtel som chvostom v nádeji, že si to rozmyslí, ale pri pohľade na odchádzajúce auto mi už bolo jasné, že v ten deň sa veru nepovozím.

Vklázol som psími dvierkami späť dovnútra. Clarity sedela v detskej stoličke s táckou pred sebou. Gloria sa nad ňou nakláňala, snažila sa jej lyžičkou natlačiť jedlo do ústočiek. Clarity však väčšinu z neho vyplula. Ochutnal som z neho a ani trochu som sa jej nečudoval. Clarity si nezriedka smela vkladať malé kúsky jedla do ústočiek vlastnými rúčkami, ale keď bol pokrm vyslovene nechutný, jej matka a Hannah ho do nej museli nasilu tlačiť lyžicou.

„Kamo!“ jasala Clarity a rúčkami celá šťastná udierala do táčne. Časť jedla vyprskla Glorii do tváre. Prudko vstala, pričom narobila veľký lomoz. Utrela si tvár uterákom a zagánila na mňa. Sklopil som uši.

„Neverím vlastným očiam, že ťa len tak nechá pobehovať po dome, ako keby si tu bol pánom ty,“ zašomrala.

Nikdy som v sebe nechoval ani štipku nádeje, že mi Gloria dakedy dopraje keks.

„Nie však, kým to tu mám na starosti ja,“ vyhlásila. Niekoľko sekúnd si ma mĺkvo premeriavala a potom do seba nasala vzduch. „Ide sa na to. Ku mne!“ zavelila.

Poslušne som ju nasledoval k dverám pivnice. Otvorila ich. „Marš ho dnu. Dnu!“

Dovtípil som sa, čo odo mňa chce, a prešiel som cez prah dverí. Kúsok koberca navrchu schodiska mi stačil, aby som sa obrátil a pozrel na ňu.

„Zostaň,“ prikázala mi a zacapila za mnou dvere. Všetko okamžite potemnelo. Pri zostupovaní nadol mi drevené schody prašali pod labami. Nechodieval som do pivnice veľmi často a zaňuchal som tam dole nové a zaujímavé veci, ktoré som chcel preskúmať. Poobjavovať a možno aj zjesť.

(2)

Svetlo v pivnici bolo veľmi tlmené a steny a rohy intenzívne páchli od vlhkosti a potuchliny. Na drevených policiach boli naskladané stuchnuté fľaše. Kartónová škatuľa, na bokoch zmäknutá, bola naplnená šatami, ktoré napáchli úžasnou zmesou aróm po veľkom množstve detí, ktoré sa na Farme za dlhé roky vyskytli. Zhlboka som sa nadýchol a spomenul si, ako som v lete behal po tráve a v zime sa plahočil snehom.

Navzdory úžasným vôňam tam nebolo nič zaujímavé na zjedenie.

Po nejakom čase som začul ľahko identifikovateľný zvuk Hannahinho auta prichádzajúceho po príjazdovej cestičke. Dvere navrchu pivničných schodov sa so zacvaknutím otvorili.

„Kamoš! Už aj sem!“ stroho na mňa vyblafla Gloria.

Chytrý som vyrazil ku schodom, no v tom šere som sa potkol. Ľavou zadnou nohou mi prenikla ostrá, štiepavá bolesť. Zastal som s pohľadom upretým na Gloriu stojacu vo svetle prúdiacom cez otvorené dvere. Chcel som, aby ma ubezpečila, že tá bolesť je neškodná.

„Hovorím ti, už aj maž!“ posúrila ma ešte hlasnejšie.

Pri prvom kroku som trochu zaskuviňal. Vedel som však, že musím robiť, ako káže. Preniesol som váhu z boľavej nohy na ostatné. Zdalo sa, že to pomáha.

„Pohni kostrou!“ Gloria zostúpila o dva schody nižšie a nachovala sa ku mne.

Ani trochu som netúžil po dotyku Gloriinej ruky na svojom kožuchu. Navyše mi bolo jasné, že je na mňa pre čosi našťavná, a tak som sa snažil pred ňou uhnúť.

„Haló?“ rozliehal sa hore Hannahin hlas. Pridal som do kroku. S tou nohou to nebolo až také zlé. Gloria sa otočila a spolu sme vystúpili do kuchyne.

„Gloria?“ opýtala sa Hannah. Zložila papierové tašky a ja som šiel k nej, pričom som sa celý vrtel. „Kde je Clarity?“

„Konečne sa mi ju podarilo uspať.“

„Čo ste robili tam dole v pivnici?“

„Hľadala som... hľadala som nejaké víno.“

„Naozaj? Tam dole?“ Hannah spustila ruku a ja som ju oňuchal. Zavetril som čosi sladké. Bol som od šťastia bez seba, že je doma!

„Nuž, myslela som si, že je to vínná pivnica.“

„Ach tak. Nejaké víno sa tu hádam nájde. Je v skrinke pod hriankovačom.“ Hannah si ma pozorne prezerala, a tak som pokrútil chvostom. „Kamoš? Azda len nekrívaš?“

Sadol som si. Hannah odstúpila pár krokov dozadu a privolala ma. Šiel som teda k nej.

„Nezdá sa ti, že kríva?“ spýtala sa Hannah.

„Ako to mám vedieť?“ odvrkla Gloria. „Vyznám sa v deťoch, nie v psoch.“

„Kamoš? Poranil si si nohu?“ Kýval som chvostom z čirej radosť, že mi venuje pozornosť. Hannah sa ku mne sklonila a bozkala ma medzi oči a ja som jej to opätoval lízaním. Prešla ku kuchynskej linke.

„Ach, nemala si chuť na keksy?“ divila sa.

„Nemôžem sladké,“ opovržlivo sa ohradila Gloria.

Jakživ som nikoho nepočul vysloviť slovo „keksy“ s takým negatívnym podtónom!

Hannah nič nepovedala, no počul som ju potichu si vzdychnúť, keď začala odkladať veci, čo vo vrecúškach doniesla domov. Zavše mi kúpila aj kosť, no vetril som, že dnes sa jej nepodarilo nijakú zohnať. Bedlivo som ju však sledoval – pre prípad, že by som sa zmýlil.

„A neželám si, aby si ich dávala Clarity,“ dodala po minútke ticha Gloria. „Aj tak je už dosť bacuľatá.“

Hannah sa rozosmiala, potom prestala. „To nemyslíš vážne.“

„Samozrejme, že áno.“

Vzápätí sa Hannah zasa otočila k nákupu potravín. „Okej, Gloria,“ poznamenala potichu.

O niekoľko dní nato sa Gloria slnila na prednom dvore s nohami pritiahnutými až k hrudníku. Medzi prstami mala zastoknuté malé penové poduštičky. Dotýkala sa ich tenkou paličkou namočenou v nejakej chemikálii, z ktorej mi slzili oči. Keď s tým bola hotová, všetky prsty mala zrazu tmavšie.

Ten zápach bol taký silný, že prebil aj čudnú pachuť v mojich ústach, ktorá bola deň čo deň silnejšia a neústupčivejšia.

Clarity sa hrala, potom však vstala a odbatolila sa preč.

Pozrel som na Gloriu. Zúženými očami si hľadela na prsty a z úst jej vytrčala špička jazyka.

„Clarity, nie aby si sa zatúlala,“ neprítomne ju upozornila Gloria.

Za tých zopár dní, čo Clarity strávila na Farme, sa s ňou udiala veľká zmena: už nechodila pomaly a neisto a nepadala pri chôdzi každú chvíľu na všetky štyri. Naopak, z ničoho nič sa vychytila a skoro bežala. Zamierila rovno k stajni a ja som ju ihneď bezradne nasledoval.

V stajni bol kôň menom Troy. Keď ešte Ethan žil, občas si na Troyovi zajazdil, s čím som nie celkom súhlasil, lebo kone nie sú také spoľahlivé ako psi. Zamladi raz Ethan spadol z koňa – a zo psa ešte nikto nikdy nespadol! Hannah na Troyovi nikdy nejazdila.

Vošli sme s Clarity do stajne a začul som, ako Troy zaerdžal. Vzduch bol presýtený vôňou sena a konským pachom. Clarity pochodovala rovno k boxu na ustajnenie Troya. Ten prudko mykol hlavou hore-dole a znova zafíkal. Clarity sa načiahla k mrežiam vrát a oblapila ich rúčkami. „Koníček,“ nadšene džavotala. Naradostene vystierala a ohýnala kolienka.

Cítil som, ako v Troyovi rastie napätie. Kôň mi teraz nevenoval veľkú pozornosť. Pri predošlých návštevách v stajni som si však všimol, že v mojej prítomnosti znervóznel. Clarity nahaľovala rúčky cez mreže, aby pohladila Troya. On sa však splašene odťahoval.

Podišiel som ku Clarity a drgal do nej ňufákom, aby som jej naznačil, že niet nad lepšieho maznáka, ako je pes. Doširoka otvorené oči jej žiarili a ústočká mala pootvorené – zadúšala sa túžbou po Troyovi, ani na okamih z neho nespustila oči.

Vráta boli zavreté slučkou z reťaze. Keď sa však Clarity zaprela do mreží, reťaz povolila a ja som zaraz vedel, čo má za lubom. So šťastnými výkrikmi sa bokom prešmykla k otvoru a pretlačila cez medzeru.

Rovno do Troyovho boxu!

Teraz už Troy chodil hore-dole, knísal hlavou a fíkal. Oči mal doširoka otvorené a kopytami čoraz silnejšie hrabal do zeme. Doslova som vetril jeho podráždenie; vyrážalo mu na povrch kože v podobe potu.

„Koníček,“ prihovárala sa mu Clarity.

Strčil som hlavu do otvoru a silno zatlačil v snahe pretisnúť sa cezeň. Pocítil som pri tom bolesť v ľavej zadnej nohe. Ignoroval som ju však a sústredil sa na to, aby som najprv pretlačil plec a potom boky. Fučiac som sa prebúral do boxu. Clarity práve vyrážala vpred s rúčkami zdvihnutými k Troyovi, ktorý podupkával a fíkal. Bol by ju schopný zadláviť.

Bál som sa toho koňa. Bol ozrutánsky a mocný. Vedel som,